

*Аркадій СКРИЦЬКИЙ
(Київщина)*

ПЕРЕШКОДИ, ЯКІ СТВОРЮЮТЬ ВОРОГИ НЕЗАЛЕЖНОЇ УКРАЇНИ ВИЗНАННЮ ГОЛОДОМОРІВ В УКРАЇНІ ГЕНОЦИДОМ УКРАЇНСЬКОЇ НАЦІЇ

В той час, коли у більшості незалежних країн світу вільний, національно–свідомий народ радісно і одностайно святкує дні своїх перемог, здобутків, досягнень та дні незалежності своєї країни, – як найбільш величне, радісне свято, – гірка доля, яка дісталась Україні від 350–річного поневолення Росією та радянською владою, змушує український народ, крім святкування Дня незалежності, відзначати ще і сумні дати: дні перемог над Україною та дні голодоморів–геноцидів, які принесла українському народу єврейсько–більшовицька, комуністична влада Москви, Росії.

Ось і в цьому, 2007 році, український народ при досить складній економічній та політично–нестабільній ситуації в країні, відзначає сумні дати пекельного ХХ століття, коли виповнюється 85 років голодомору 1921–1923 рр., 75 років голодомору 1932–1933 рр. і 60 років голодомору 1946–1947 років. І, як бачимо, це страхиття – страта голодом української нації – відбулося упродовж всього якихось 25 років, аби придушити національну свідомість, зламати волю і стійкість, зробити своїми рабами український патріотичний народ, єврейсько–більшовицькій, комуністичній владі Москви потрібно було створити серію голодоморів та спровокувати декілька війн з іншими державами. І наймасштабнішим, найжахливішим за своєю жорстокістю і підлістю був антиселянський терор – голодомор–геноцид 1932–1933 років – задуманий та спланований червоною Москвою та штучно створений і виконаний злочинним, окупаційним єврейсько–більшовицьким, комуністичним режимом. Починався він продумано, хитро і підло, після окупації України 100–тисячною російською армією на початку 20–х років, нищівного пограбування та створення в Україні першого голодомору 1921–1923 років. Спочатку єврейсько–більшовицька влада знищила інтелектуальну, провідну ланку населення, лідерів нації та Українську автокефальну церкву. Потім об’явила боротьбу з патріотичними, працьовитими, непокірними, більш заможними селянами, злочинно назвавши їх якимись “куркулями”, “ворогами народу”, щоб, розірвавши єдність селян та нації, – аби легше було знищувати їх частинами. Тому для так званих “куркулів” голодомор–геноцид розпочався ще з 1931 року. “Куркулів” грабували, катували, висилали на каторгу, знищували, умертвляли голодом першими. У нас, як у сім’ї “куркульській”, забрали все до нитки, до зернини, до квасолини. Три роки (1931–й – 1933–й) за батьком постійно полювали, щоб зловити, били, знущались, закривали в холодний льох, але він весь час умудрявся втікати від катів, переховувався, спасав себе і сім’ю.

Я, як син так званого “куркуля”, “ворога народу”, малолітня, несвідома жертва голодомору–геноциду, в 1933 році тричі вмирав з голоду і оживав, тричі мене, пухлого з голоду, рахітного викидали з батьківської хати, яка була вкрита соломомою та мала земляну підлогу – (долівку). Крім пережитих голодоморів

1932–1933 і 1946–1947 років, я пережив ще і третій, куркульський, голодомор 1931–1932 років. Вжив я тільки тому, що мене оберігав Бог та природна здатність до виживання. Адже маленькі дітки “куркулів” три роки голодомору не могли пережити. Мої батьки пережили всі чотири голодомори.

Під час голодомору 1921–1923 років в родині моєї матері, (тоді ще Куницької) Мотрі Максимівни, за два тижні від голоду померли чотири душі: батько, мати, сестра і наймолодший, 16-річний, братик. Відбувались ці злочини в с.Ріжки Таращанського району Київської області.

Злочини проти українського селянина влада старанно, під загрозою людям каторгою чи знущаннями, підступно замовчувала. Десятиліттями люди говорили про голодомори тільки пошепки і боязко. Мовчав і світ.

Тільки науковці Заходу питання голодомору 1932–1933 років в Україні розпочали досліджувати ще з 30-х років. 1984 р. в США було створено незалежну Міжнародну комісію з розслідування голоду 1932–1933 років в Україні. Комісія визнала голодомор 30-х років як геноцид. В 1988 р. Комісія Конгресу США констатувала, що голод 30-х років в Україні був наслідком жорстокого і навмисного намагання знищити дух і волю українського народу.

Та комуністичний режим не міг довго триматися на крові українського народу.

Після хрущовської відлиги в 60-х – 80-х роках в Україні посилювалась мирна боротьба українських патріотів за незалежність України. Смівліше заговорив про голодомори і український народ під керівництвом науковців-патріотів. Факт голоду 30-х років безпосередньо в Україні вперше було офіційно визнано в грудні 1987 року, тоді і відкрилася можливість науковцям ознайомлення, вивчення й публікації архівних документів, спогадів про голод 1932–1933 років. З метою вивчення теми голодоморів, їх причин, винуватців та наслідків у 1992 році було створено громадську організацію – Асоціацію дослідників голодоморів в Україні (АДГУ). Згодом до дослідження та висвітлення причин голодоморів в Україні долучилась і Міжрегіональна академія управління персоналом (МАУП). За підтримки патріотичних сил, жертв голодомору, вони зібрали достатньо матеріалів – доказів того, що голодомор 1932–1933 років був штучно створений єврейсько-більшовицькою владою Москви, Росії, з метою знищення голодом українського патріотичного, непокірного селянина і довели, що це був геноцид української нації. Своєю наполегливою, невтомною, патріотичною працею АДГУ та МАУП при сприянні патріотичних сил та жертв голодоморів зламали ворожі сили в Україні, і це дало можливість Верховній Раді України в листопаді 2007 року визнати голодомор 1932–1933 років в Україні геноцидом.

Відчувши, що український народ встає з колін, та неминучу відповідальність перед українським народом за скоєні злочини, за організований, штучно створений і нав'язаний насильно єврейсько-більшовицькою владою Москви геноцид, вороги української нації від комуністичної, соціалістичної та інших партій, російської п'ятої колони в Україні, чинять запеклий опір, створюють перешкоди, сиплють злостиві, брехливі, незаслужено образливі нападки на патріотів, дослідників голодоморів в Україні і особливо на МАУП як на прогресивний, патріотичний вищий навчальний заклад. Знову діють за принципом: знищення передових, працьовитих, патріотичних і непокірливих, як це вони вже творили – глумились

над українським працюючим патріотичним селянином в 30-х роках.

В боротьбі за владу, за панування над українським народом вороги України всі злочини, які створила єврейсько-більшовицька влада в Україні і світі, прагне і сподівається заховати за злочинами німецького фашизму. Вони створюють безліч перешкод проти визнання голодоморів в Україні геноцидом української нації. Особливо лютують, вислужуються перед Москвою партії комуністичного гатунку та їм подібні ворожі до України. Зверніть увагу! Партія комуністів, гаслами якої було піклування про робітників і селян та боротьба з буржуазією, олігархами, поміщиками, сьогодні цілком відступила від своїх принципів, обіцянок та гасел, тепер підтримує тільки олігархів, підприємців, тобто нову буржуазію, і разом з нею несамовито бореться проти вільної, незалежної України, проти патріотів ОУН-УПА, називаючи їх фашистами, і проти визнання голодоморів в Україні геноцидом. При будь-якій нагоді ці партії, керовані комуністами Симоненком, Вітренко та іншими водять колони з лозунгами та слоганами: “Фашизм не пройде!” Фашистами, бандитами вони називають волелюбний, патріотичний народ України, вояків ОУН-УПА, бандерівців; так колись патріотичних, працюючих селян вони називали “куркулями”, “ворогами народу”, підло перекладаючи на них свої злочини, які вони самі ж і створили на Україні та у світі. Їм підспівують і зрадники України та несвідома, чужинська для України агресивна російськомовна молодь, яка на парканах та стінах пише: “Фашизм не пройде!”

Не відстає від них і голова Ради організації ветеранів генерал армії, чужинець І.Герасимов. В своїй агітаційній передвиборній листівці під назвою “Остановим варваров і гробокопателей!” (тираж 100 000 примірників за гроші українських пенсіонерів) він пише: “...Однако на рубеже 80-х – 90-х годов на смену тем варварам пришли другие – пещерные националисты... Это они обеляют кровавых палачей из ОУН-УПА, создают музей “Советской оккупации”, уничтожают воинский мемориал во Львове, сносят памятник героям-потемкинцам в Одессе, устанавливают памятный камень Петлюре в Полтаве...”

Бачите?! Ось як заговорив окупант України, цей запеклий російський шовініст про українську націю І.Герасимов, який безтурботно 60-років панував на полі і крові українського народу (і це тоді, коли патріоти України десятками років томилась по тюрмах і каторгах Росії), коли відчув подих вільної нації, коли відчув, що за окупацію України, голодомори – геноциди та каторги катам і їх спадкоємцям доведеться нести відповідальність. Ще й сьогодні нас, українських патріотів, він називає “пещерними націоналістами». «варварами» та «гробокопателями», забороняє нам вшановувати своїх предків, патріотів, лідерів нації. Я сам бачив, коли був присутній на пленарнім засіданні Верховної Ради України, як цей ворог української нації, І.Герасимов, злобливо, безжально до українських жертв голодоморів, заперечував голодомори в Україні та висловлював зневагу до патріота, борця за незалежну Україну, вірця і гордість української нації, дійсно Героя України Левка Лук’яненка. Питається: то хто ж тоді в Україні варвар та гробокопатель? Немає сумніву, що всі вони – вороги України, – виконують замовлення за великі гроші спецслужб інших держав.

Із засобів масової інформації ми знаємо, що в Москві розгульно ведуть себе фашистські молодіжні зграї. Ці і їм подібні фашистські молодчики зазіхають на

святині українського народу, роблять нападки на пам'ятники і символіку України. 17 листопада 2007 року в Москві вони вчинили погром на виставці документів про голодомор–геноцид 1932–1933 років на Україні. 27 жовтня 2007 р. в Одесі агресивні місцеві шовіністичні організації створили антиукраїнський шабаш. Вони розписували стіни будинків, закликали до фізичного знищення українців та повалення української державності.

Одеські патріоти заздалегідь передали до правоохоронних органів заяви (попередили) про те, що місцеві шовіністичні організації «Єдине Отечество – Новороссія», «Прорыв», «Войско верных казаков», «ВЛКСМ» (молодіжна організація компартії), «Молодь регіонів», «Союз православных граждан», фанати різноманітних напівкримінальних спортклубів та інші за потурання місцевих органів міліції, прокуратури і юстиції готують антидержавні провокації. Поводить себе ця підлота нахабно, розгульно і безкарно тому, що пригнічений голодоморами, каторгами та війнами український народ терпляче мовчить, бо до цих пір толком не знає, що таке фашизм, де він вперше появився і фашистами вважає тільки німців. Таке народу більше півстоліття втокмачували в голови комуністичні демагоги, замовчуючи, приховуючи під загрозою каторги чи смерті за розмови на тему голодоморів та інших злочинів, які створила єврейсько–більшовицька влада Москви під час безроздільного панування комуно–фашистського режиму. Навіть за українське слово «жид» погрожували тюрмою.

Прикладом для агресивної російськомовної молоді та п'ятої колони в Україні є сама російська влада. За підтримки зрадників України – симоненків, вітренків та російської п'ятої колони вони постійно, при будь–якій нагоді, влаштовують перешкоди, колотнечі та конфліктні ситуації. Створюють нам косу Тузлу, Крим, Севастополь, Чорноморський флот, маяки, кордони, політичні й економічні блокади на українські товари, газ, нафту, трубопроводи та мовну агресію. Вперто заперечують голодомор–геноцид 1932–1933 української нації, посилено підтримують Російську православну церкву Московського патріархату, яка завжди була реакційною і ніколи не молилась за Україну, бо визнавала і молилась тільки за російських царів.

В газеті «Комментарии» (листопад 2007 р.) на першій сторінці красується портрет російського президента В.Путіна із загадковою усмішкою Джоконди, а під ним напис: «За капризы украинцы заплатят». Ось як принципово жорстко до українців, поводить себе президент Росії. Він добре засвоїв рабську покору українського народу та те, що українські президенти, як й інші українці, не витримують навального тиску Москви, Росії. А тому навіть за найменші, несміливі заперечення росіянам він вже погрожує покаранням. По–моєму, правду сказала у своїй передвиборній програмі Хіларі Клінтон (дружина екс–президента США Б. Клінтона), що В.Путін – не людина, він не має душі і серця, бо він кадебіст.

Наші президенти покійно слухають і, як правило, ідуть на поступки, ковтають образи щодо України та українців, приховують свою неспроможність за балаканинами, домовленостями, компромісами, мирними угодами та круглими столами, в яких, як правило, програють ворогам України.

Тож про який фашизм викрикують лідери ворожих партій та комуно–фашистські молодчики? Аби вони та російськомовні елементи п'ятої колони, окупанти,

ледарі та відверті зрадники, виродки України, не спекулювали словами “фашист”, не зневажали безпідставно ним патріотів, захисників України, давайте разом з’ясуємо: де і коли вперше виник фашизм, звідки походить його назва? Хто більше створив злочинів проти людства – німецький фашизм за 12 років чи радянський комуністично-фашизм за 70 років? Чим можна (якщо тільки можна) виміряти геноцид української нації, створений єврейсько-більшовицькою комуністичною владою Москви, Росії? На ці та інші питання повинні дати правдиву досконалу вичерпну відповідь історики та дослідники голодоморів в Україні.

А ось як перекручено, неправдиво про фашизм нам подавали радянські довідники: Словник іншомовних слів (Київ, 1977) та Українська Радянська Енциклопедія (УРЕ), т.15 (Київ, 1964). “Фашина” (нім. від лат. – в’язка прутків, пучок) – в’язка хмизу, туго перев’язана скрученою лозою або м’яким дротом”. “Фашизм (від італ. – зв’язка, спілка, об’єднання) – найреакційніша політична течія, що виникла в капіталістичних країнах у період загальної кризи капіталізму... Фашизм характеризується жорстоким придушенням прогресивних рухів...”

Перші фашистські партії (організації) виникли у 1919 р. в Італії та Німеччині... Однією з умов, що сприяли розвитку фашизму і приходу його до влади, була зрадницька політика правих сил – демократів, які всіляко перешкоджали встановленню єдності трудящих мас і всіх антифашистських сил...”. А історичні джерела, подані в засобах масової інформації, нам підказують, що перші спроби зародження фашистських організацій відбулися в Москві ще в 1914–1916 роках, але згодом були заборонені. Після жовтневого перевороту в Москві всі правила, методи і способи фашизму, про які пишуть радянські довідники, перебрала на себе під привабливими, брехливими лозунгами, єврейсько-більшовицька комуністична партія Росії. Аж тільки після того, за принципом єврейсько-більшовицького комуністично-фашизму, почали зароджуватись в Європі фашистські партії.

Тепер ми бачимо, що слово “фашизм” – зв’язка, спілка, об’єднання – походить від слова “фашина” – туго зв’язана в’язка хмизу. А саме таке визначення в радянських довідниках і порівняння найкраще підходить єврейсько-більшовицькій, комуністичній партії, тобто – комуністично-фашизму. Саме ця партія, як показала життєва практика, не тільки тісно зв’язана та характеризується жорстоким придушенням усіх прогресивних сил, а й створювала штучні, планові голодомори – геноциди над своїм народом та зазіхала і зазіхає на інші країни світу, створює в світі колотнечі і нестабільності, і як наслідок, за період свого панування знищила до 120 млн душ.

Машина терору була запущена ще в 1917 році. Першу свою розбійницьку, хижацьку суть комуністично-фашизм розпочав з окупації України ще в 1918 р., знищення української нації та створення першого голодомору в Україні в 1921–1923 роках. Після впровадження Леніном НЕПу, в Україні почало інтенсивно відроджуватись традиційне сільське господарство, внаслідок цього почав відроджуватись працьовитий заможний селянин, який дисципліновано і своєчасно сплачував завищені, непосильні податки. На кошти податків заможних селян єврейсько-більшовицька радянська влада через Москву закупляла у Європи для українського землероба передову сільськогосподарську техніку і знаряддя праці. Таке “підкупання” Москви було вкрай невігідним українським землеробам. Воно лишало

можливості селян самим розпоряджатись плодами своєї праці. Тому селяни–землероби, межуючи з Європою, із заздрістю поглядали на вільного європейського фермера, на передову європейську технологію і самі прагнули, без втручання Москви, Росії, вести всі економічні, господарські стосунки з Європою. Такий розвиток подій, який передбачав для Москви цілковиту втрату України, не міг сподобатись єврейсько–більшовицькій владі Москви, Росії. Тоді комуністична влада Москви виробила злочинний план створення і впровадження колективізації села, з пограбуванням та знищенням працюючого патріотичного селянина, злочинно назвавши його якимось “куркулем”, “ворогом народу” та створення торгсінів. Через пограбування “куркулів” Росія відновлювалась, розвивалась, збагачувалась, латала діри в народному господарстві, а через торгсіни, викачувала коштовності в українського селянина, які ішли на гонитву озброєнь, збільшення чисельності армії з метою нового збройного походу на Європу для окупації Європи, а значить – знищення передової цивілізації в Європі і світі. Для цього єврейсько–більшовицька влада Москви упереджено створила в Німеччині та Європі внутрішню колотнечу.

Внаслідок розвитку таких подій та аби запобігти створенню революційного хаосу та голодоморів, які могли навіки знищити передову цивілізацію в Європі і світі, кмітливий Гітлер за принципом: “клин клином вибивають” для захисту Європи від червоної навали також створив націонал–фашистську організацію за прикладом “фашини” єврейсько–більшовицького комуністичного фашизму в Росії і почав посилено готуватись дати гідну відсіч комуністичній Росії.

Те, що німці випередили вторгнення Червоної армії в Європу, першими напали на СРСР в 1941 р., немає ніякого значення, тому вони не можуть нести відповідальність за розвиток подій і початок війни. Навіть “Історія КППС” (1959, с. 165) подає і підтверджує, що ще в 1914 р. в опублікованому Маніфесті ЦК партії “Війна і російська соціал–демократія”, центральний орган партії – газета “Соціал–демократ” писала: “...Партія більшовиків вважала, що треба вивчити конкретні історичні причини і характер кожної окремої війни. Більшовики відкинули поділ воєн на наступальні і оборонні, як неправильний. В усій війні має місце оборона і наступ. Агресори бувають іноді змушені переходити до оборони, так само як у визвольній війні широко застосовується наступ. При визначенні характеру війни не відіграє ролі також і те, хто перший почав війну, хто на кого напав...”

Сьогодні ми уже достатньо обізнані, що війну з Німеччиною спровокувала Москва, СРСР, керована комуністичними вождями. До того ж, німці на окупованій Україні перебували якихось 3 роки, і ні голодомору, ні навіть голоду не було, хоча йшла війна. Під час війни радянська держава, комуністичний фашизм в стократ більше грабували Україну, ніж німці. То ж, якщо порахувати, скільки горя, сліз, страждань, жертв принесла Росія українському народу за період війн, голодоморів – геноцидів, революцій, окупації та скільки матеріальних цінностей, корисних копалин викачала з України, то в неї не вистачить всього Сибіру, або розрахуватись з Україною за скоєні злочини та матеріальні збитки, пограбування. Тоді і ЮНЕСКО і світова громадськість по–іншому заговорять і будуть ставитись до України.

Побоюючись Росії та євреїв, 1 листопада 2007 р. організація ЮНЕСКО не захотіла визнати голодомор–геноцид 1932–1933 рр. в Україні геноцидом української

нації, штучно створений єврейсько–більшовицькою комуністичною владою Москви, Росії. Це вже не вперше Україна отримує таку відмову. Цим ЮНЕСКО ставить українську націю в нерівні умови в порівнянні з голокостом євреїв під час Другої світової війни. А це протизаконно, зневажливо щодо українців та надання переваги євреям. До того ж, голокост євреїв мав на те відповідну причину. Євреї фактично були у стані війни з німцями. Кількість жертв євреїв під час голокосту з кількістю жертв українців під час геноциду–голодомору та метод знищення не йде ні в яке порівняння. Українську націю своя окупаційна влада в мирний час знищувала на замкненій території в своїй державі з метою звільнення українських земель від українців, знищувала патріотів для посилення на їх місце різних переселенців. То чому ЮНЕСКО повірила євреям, а українцям – ні? Це наводить на думку, що ЮНЕСКО – під ковпаком світової мафії та побоюється агресивної, непередбачуваної Росії. Організація ЮНЕСКО має бути справедливою, відвертою, принциповою. Адже своїми безпринципними діями вона потурає ворогам України, допомагає їм в черговий раз уникати покарання, відповідальності перед українським народом, а це неминуче приведе народи світу до нових непередбачуваних голодоморів, геноцидів, війн та катастроф. Правда про голодомори – це застереження не тільки українському народу, а й усьому людству. Не буде правди, доки не покаране зло. Тільки той, хто розрахується за скоєний злочин, більше не захоче його скоювати знову.

Ще з 1992 року для розкриття злочинів і встановлення факту голодомору–геноциду–33 посилено працювали члени Асоціації дослідників голодоморів в Україні Володимир Маняк, Лідія Коваленко–Маняк, Василь Марочко, Олександра Веселова, Джеймс Мейс, Станіслав Кульчицький, зарубіжні дослідники та багато інших, які на основі історичних, архівних джерел, свідчень очевидців та жертв голодоморів надали достатньо свідчень і підтверджень того, що голодомор 1932–1933 років був геноцидом української нації. Тому ні для ЮНЕСКО, ні для ООН не повинно стояти навіть питання, чи визнавати голодомор–33 геноцидом, чи ні, тому, що це вже доведений абсолютно очевидний, незаперечний факт.

В іншому разі Україна повинна висловити протест світовій мафії, тобто тим, хто навмисно, без причин, ухиляється визнавати голодомор–33 геноцидом української нації, а значить, діє проти України. Вимагають від світової спільноти недійсним визнання голокосту єврейського народу. Адже євреї цим цілком принизили весь німецький народ. У війну німецький народ також гинув. Особливо в незвичних для них суворих просторах Сибіру, Росії.

Сприяє ворогам України і Російська православна церква (РПЦ) Московського патріархату. Біля могили, в День Скорботи, під час вшанування жертв голодомору – геноциду – 33 в своїй промові священник РПЦ МП в Україні показав пальцем у небо і сказав: “Бог вон там”. Потім тицьнув пальцем у землю і промовив: “А дьявол ось тут. Це він створив голодомори”.

Ми розуміємо Бога як вищу силу природи, яка невидимо керує нами, прагне робити тільки добро, постійно піклується про нас, оберігає нас. Отже, Бог над нами, Бог вище нас. І навпаки, під дияволом людство розуміє, як нечисту силу, тих людей, які протидіють Богу, творять тільки зло і Богу і людям. На Тегеранській конференції президенту США та прем'єру Великобританії Сталін сказав: “Я

знаю, що кожен диявол є комуніст”.

Сьогодні українці уже достатньо обізнані, що голодомори–геноциди в Україні планово, штучно творила єврейсько–більшовицька, комуністична влада Москви, СРСР, правонаступницею яких тепер є Москва, Росія, комуністична партія та євреї. Надіюсь, що духовенство РПЦ МП з цим достатньо обізнане.

Не так давно в пресі була розміщена фотокартка, на якій зображено, як задоволено та радісно владика РПЦ МП Володимир обіймається з запеклим ворогом української нації Симоненком, який не визнає Бога, церкви, є керівником комуністичної партії, спадкоємницею КПРС, а, значить, і відповідальним за голодомор–геноцид–33. Симоненко боїться відповідальності за скоєні голодомори. Він істерично кричить, що голоду не було, була засуха, навідріз не визнає голодомори. Йому зовсім не шкода української нації. Він, за твердженням Сталіна, є представником диявола на землі. То як і для чого міг обійматись владика РПЦ МП з представником диявола на землі? Мабуть, як кажуть росіяни: “два сапога – пара”, або: “оба–цвай”. Питається: якщо глава РПЦ МП обіймається з керівником комуністичної партії, тобто з керівником дияволів (як сказав Сталін), то хто є тоді в Україні глава РПЦ МП і його паства, громада? Яку місію вони тут виконують? Далі священник повів мову: “Ми простили, а ви як хочете!” Я впевнений, що всі віруючі люди добре знають, що ні Бог, ні його посланці на землі ніколи не будуть обійматися з дияволом. То чому ж вони не бачать таких неподобств? І це тоді, коли комуністичні сталінські дияволи знищили майже 80% храмів православ’я та майже все духовенство. До речі, І.Мазепу РПЦ МП так і не простила. Хоча І.Мазепа побудував багато храмів, боровся, віддав життя за вільну незалежну Україну. І це тоді коли РПЦ МП і комуністичні лідери жирують в Україні на кошти парафіян та українського народу. Прости нас, Боже, бо як на мене, то дивну роботу і політику веде в Україні РПЦ МП разом з комуністичною партією.

Російська православна церква носила реакційний характер, завжди перебувала на службі у російських царів, сприяла їм у поневоленні сусідніх держав, допомогла Росії окупувати 1/6 частину світу. Тож, якщо уважно подивитись на карту Російської імперії та поцікавитись, то можна побачити і зрозуміти, що всі країни, які межують з імперією, постійно зазнавали агресивного впливу від неї, а тому так і не змогли своєчасно достатньо розвинути. Однією з таких держав є Україна. Саме Україна від сусідства з Росією за 350 років зазнала найбільших агресій, страждань та голодоморів, а в 1932–1933 роках – ще й голодомор–геноцид. Виняток складає лише Фінляндія. Маючи тільки ліси, озера та болота, вона займає одне з провідних місць у світі за рівнем життя, не знає і не знала ніколи голодоморів, геноцидів, війн та потрясінь. На всі “подвиги” російську націю благословляла Російська православна церква. Благословляла вона і російських воїнів на війну в Чечні.

Ось познайомтеся, як зародився Московський патріархат Російської православної церкви за радянських часів.

В ніч 3 4 на 5 вересня 1943 року на дачі Сталіна відбулось зібрання за участю Берії, Молотова та інших високих чинів НКВД, а також трьох митрополитів–розкольників, яке й породило Московську Патріархію. Для цього ще познаходили по концтаборах завалящих продажних єпископів, які ще залишились живими, зібрали їх у Москві для обрання нового, угодного комуністам і КДБ, російського

патріархату. Таким чином, у 1943–1945 роках була створена релігійна організація, яка копіювала сталінське політбюро тоталітарного режиму, що не має нічого спільного ні з розумним православ'ям, ні з вселенськими правилами православ'я.

Новостворену релігійну організацію – Московський патріархат – Сталін і Берія назвали також по-новому – “Русская Православная церковь” (РПЦ) замість традиційної: “Российская”. А найкраще їй підійшла б назва: “Радянська православна церква”. Це є національно–шовіністичний напрямок російської церкви. Підпорядковуватись церква стала бувшому семінаристу, генерал–лейтенанту НКВД Г.Г.Карпову.

За вірне служіння радянському режимові духовенство РПЦ отримувало продуктові пайки, урядові ЗІСи (легкові авто), дачі в Криму, високі грошові оклади, спецхарчування з кремлівської бази.

Радянські виконкоми сформували “двадцятки” засновників приходів, які насправді були невірні, а, як правило, ветерани КППС і КДБ (сексоти). Сексотами були і єпископи і рядове духовенство, а також церковні миряни – члени “двадцятки”, алтарники, півчі, охорона, прибиральниці. Звичайно, за будь–яку винагороду вони ставали вірними рабами НКВД–КДБ. Тоді російські попи–кадебісти разом з пресловутими “двадцятками” посилали доноси на невинних стареньких людей, які приходили до церкви і довірливо тремтячими натруженими руками ставили свічки за “здравіє” чи “упокій”, а сексоти прислуховувались до їх шепоту, аби подати донос і отримати юдині три карбованці за вірну службу.

Отже, держава у нас українська, а церква чужеземна, російська, під вивіскою “Українська православна церква”. Навіть сьогодні за підтримки “нових українців”, нові храми для РПЦ будуються на народні гроші. Це – гроші сотень тисяч громадян, які знаходяться за межею бідності, гроші, відібрані у ветеранів, пенсіонерів, бюджетників, хворих, немічних, із заморожених вкладів. (Читай: “Подлинный лик московской патриархии», 14 февраля 1995 г. Священник Глеб Якунин).

Найсумнішим у відродженні незалежної України та визнання голодомору 1932–1933 років геноцидом української нації є те, що освітянською галуззю безроздільно і вороже до України керувала Москва як царська, так і червона, комуністична. Володіючи освітою, особливо під час розкуркулення селян та голодоморів, вона насаджувала свою ідеологію, демагогію та відверту брехню, якою вдало приховувала свою злочинну, розбійницьку політику та голодомори в Україні, видавала їх за свою перемогу. В школах на основі відвертої брехні та комуністичної демагогії привчали дітей любити тільки Москву, Росію, комуністичних вождів, революціонерів–розбійників, які здійснили державний переворот в Росії та озвіріло розправились з патріотами України і українськими працюючими селянами – так званими “куркулями”. Ще зі шкільної парти зомбували, привчали дітей ненавидіти свою націю і її патріотів. Пригадаймо, як поплатився своєю долею Володимир Сосюра, який в 1944 році написав вірш “Любіть Україну”. Як зомбувала, вчила радянська школа українських дітей ненавидіти, зневажати свою націю, свою Україну, надіюсь, пам'ятають всі. Ось давайте ще послухаймо, як радянська влада, використовуючи освіту, цькувала в школах маленьких, несвідомих дітей проти своїх патріотів, працюючих односельців. Розповідає Лопух

Анатолій Гаврилович, 1939 року народження, житель с.Пінчуки Васильківського району Київської області (тепер проживає в селищі Гребінки цього району): “В 1948–1949 навчальному році я вчився в 2–му класі. На уроці арифметики наш учитель (був він інвалідом без ноги), ходив на дерев’яній нозі. Походжаючи по класу, накульгуючи та пристукуючи дерев’яною ногою, одночасно наводив складену ним задачу: “В селі Пінчуки під час колективізації було знешкоджено 15 куркулів і 35 підкуркулників. Питається, скільки разом було знешкоджено за роки колективізації куркулів і підкуркулників? Підніміть руку, хто знає?” Всі дітки мовчали і стиха дивилися на учителя. Відмінниця класу, Оля Дудка, підняла руку, встала і голосно відповіла: “50”. Учитель зауважив: “Повтори задачу повністю і тоді давай відповідь повністю”. Оля Дудка, як сумлінна, здібна учениця дала повну відповідь на поставлене вчителем запитання – виконала вимогу учителя.

З цієї розповіді нам достатньо видно як радянська влада – наче яничарів – виховувала дітей не любити, зневажати працьовитий український народ, навіть своїх односельців і родичів, селянина, який косою косив, ціпом молотив, ходив у свитині, зате генетично не любив, не визнавав брехунів, ледарів і російських окупантів–паразитів. Так радянська влада виховувала через школу і відбирала серед українських дітей зрадників України, цькувала дітей проти своїх батьків, своєї нації та патріотів України.

А чому всі забули, в тому числі і нова влада та міністерство освіти, що при радянській окупаційній владі російська мова нав’язувалась українському народу через установи, армію, тюрми, каторгу, школи та вищі навчальні заклади. Тоді в школах був запроваджений закон, за яким на уроках російської мови клас ділився на дві групи (два класи) для кращого сприймання і навчання. Крім того, учителям, які навчали російської мови, проводилась 15% – на доплата до ставки. Та чому цього не робить нова українська влада? Чого вона чекає від української мови? Адже українська мова в незалежній Україні після імперських переслідувань і заборон потребує захисту та реабілітації. До того ж, нам відомо, що українська мова за красою і мелодійністю займала друге місце у світі, і тому принижувалась і переслідувалась за часів панування Росії в Україні, заборонялась 176 разів.

Я вважаю, що при міністерстві освіти необхідно створити комітет, який би відповідав за реабілітацію української мови і школи в Україні, тоді і в голодоморі–геноциді люди більше повірять. Бо де таке хто бачив, щоб ворог української нації в українській школі самочинно вів уроки російською мовою. А у Василькові недавно було таке. Як бачимо, ще й на сьогодні в українських школах багато вчителів, які несуть з собою вантаж радянської, комуністичної, злочинної ідеології. Ось таким учителям українська влада повинна, зобов’язана, провести реабілітацію, аж тоді допускати навчати дітей в школах.

Вороги української нації організовано наступають на українську школу і мову тому, що за 16 років незалежної України в багатьох школах не на належному рівні ведеться патріотично–виховна робота з учнями та вчителями на теми цілковитого відродження України, її мови, культури, побуту та патріотизму української нації, національної ідеї та національної волі. Натомість в школах учням, як правило, бездушно, байдуже до жертв голодоморів, без глибокого вникнення в жахи, причини і винуватців голодоморів, біль і страждання свого народу, своїх

предків, просто затівають ігри, коли пишуть реферати на тему голодоморів в Україні. Це тому, що в школах учням олігархи, підприємці, штучно нав'язують збанкрутілу комуністичну ідеологію, привчають поважати, поклонятись, вшанувати тільки олігархів, підприємців, тобто тих, хто більше вкрав. За вкрадені старшого покоління гроші, зароблені потом і кров'ю, олігархи підкидають у школи подачки (чужі гроші, аби цим прикрити свої злочини проти свого народу. Для цього вони створюють злочинні “благодійні” фонди (вставляють в школах імпортні вікна), через які запросто відмивають гроші, уникають сплати податків, приховують зарплати, від чого отримують надприбутки.

Використовуючи нагоду, що у вчителів незаслужено образлива низька зарплата (а це, мабуть, цілеспрямовано, а не випадково) олігархи, підприємці купують честь і совість учителів, використовують їх для фальсифікації виборів (тепер почали підбирати тільки із свого оточення). Звичайно, що такий збіднілий, обкрадений учитель може виховати тільки політичних калік, покалічити дитячі душі. А олігархам, підприємцям, злочинній владі цього тільки і потрібно. Склалось так, що ідеологією шкіл заволоділи олігархи, підприємці, тобто ті, хто більше вкрав, а не сумлінно вчився і працює.

Наполегливо прививати патріотизм молодому поколінню, особливо в старших класах, зобов'язана взяти повністю на себе школа і держава. А задатки і можливості для цього є. Уже на сьогодні учні третього класу за програмою вивчають вірш В.Сосюри “Любіть Україну”:

*“Любіть Україну, всім серцем любіть
Вшанувати свою Україну,
Красу її вічну, живу і нову
І мову її солов'їну”...*

Вже 16 років безкарно створюють зрадники та відщепенці, вороги української нації перешкоди Україні. Поки українська влада при підтримці патріотів не ліквідує ці перешкоди, годі чекати спокою в Україні – виродки не вгамуються. Вони всіма силами прагнуть повторно повернути суверенну Україну до рабства. Вони панічно бояться розплати за скоєні злочини та голодомори в Україні, тому що їм особисто доведеться виконувати якусь просту роботу, самим заробляти на хліб.

Покидьки українського суспільства – симоненки–вітренки й інші невтомно водять за собою зграї найманих відщепенців, ледацюг та волоцюг, російськомовних шовіністів та українських виродків, які паразитують на поті й крові українського народу, розмахують ворожими для України гаслами, заперечують голодомори в Україні. Тому необхідно законом заборонити чужинцям в Україні виголошувати на українських патріотів слова “фашист” та “націоналіст”. Висилати таких ворогів України треба з духовим оркестром за залізничну станцію “Хутір Михайлівський” на простори “матушки Рассеї”, то вони там скоро забудуть ці слова і заспівають свою улюблену пісеньку: “Рассія – дажді касіє, леса густіє, мне не забить вас нікогда...”

Українські історики, дослідники голодоморів в Україні вже достатньо надали доказів того, що голодомор–33 в Україні був геноцидом української нації. Тепер історикам – дослідникам необхідно вивчити і підрахувати злочини, які створили в Україні німецький фашизм та єврейсько–більшовицький комуно–фашизм

Москви, Росії, СРСР і порівняти їх між собою. Я впевнений, що коефіцієнт злочину Москви, Росії, СРСР буде в стократ більший, ніж злочини, які приніс нам німецький фашизм. Але ж німецький фашизм за скоєні злочини проти людства поніс відповідальність, розрахувався, відповідає й дотепер. Прийшла пора відповідати за скоєні злочини проти України та української нації комуністам, євреям, Москві, Росії, як правонаступниці СРСР та КПРС. Якщо влада України виставить їм рахунок за голодомори–геноциди, за нанесені астрономічної вартості збитки (втрати) Україні за період тільки комуністичної окупації і керування імперією, то Росія назавжди забуде про підвищення цін на енергоносії для України, перестане вперто та методично вимагати, насаджувати злодійську босяцьку, лагерно–тайжну російську мову, посягати на незалежність України, ділити Україну, Крим, Севастополь, Тузлу. Перестане заперечувати визнання вояків ОУН–УПА, бандерівців та жертв голодоморів на Україні, перестане перечити Україні вступ до СОТ, СЕП та НАТО. Отож, я вважаю, що прийшла черга Росії євреям, комуністам повертати (виплатити) компенсацію жертвам голодоморів, бо награвували вони і загубили невинних душ немало.

Українцям самим необхідно боротись за долю України, обирати тільки патріотичну українську владу. Бо щасливо живе той народ, який не надіється на чужинців, не піддається, на їх підкуп, а захищає свою сім'ю, свою державу. Інакше українців може чекати доля тих 5 млн українців, які знемагають в наймах, в рабстві за кордоном, тяжко працюють, прислугуюють, возять старих євреїв у возиках, а то й стають повіями. Оце ж такими українцями складена патріотична, журлива пісня, що потом, кров'ю і слізьми написана на чужині:

*“Не надійтесь, брати, на чужі сині крила,
Не одних уже вас чужина погубила,
Не цурайтесь, брати, свого роду й коріння.
Бо які будете ви, таке буде й насіння”.*

Бачите, як дохідливо і повчально для інших викладено в тужливій українській пісні. Ну прямо, як у Шевченка: “Свою Україну любіть, за неї Господа моліть”, чи: “Єднайтесь, брати мої, молю вас, благаю”. Та, як бачимо, Україна, так, як і Т.Шевченко, тільки просить та благає своїх синів, своїх діток, та ще багато з них до неї не дуже прислухається, – зраджує і Т.Шевченка і Україну. Так і живемо. Росія ніколи не благала. Вона рубала голови тим, хто її зраджував. Привчала “любіть Родіну”. Тому і вислужується перед Москвою російська п'ята колона в Україні, постійно тероризує Україну, зазіхає на її багатства, незалежність і мову, гальмує розвиток України, створює колотнечі.

Тільки національна єдність, свідомість, патріотизм українського народу дасть змогу протистояти російському агресивному шовінізму, мати Україну вільною, незалежною, процвітаючою передовою державою світу. Патріотам України таке під силу.